

(Политика.zip, 20.01.2009)

Први Тиркетов дан на оном свету. Наслоњен на шанк, пије дупли џек денијелс с ледом и старим момцима, Предрагу Милојевићу, Момчилу Јојићу и Мири Радојчићу, који су га горе дуго чекали, продаје форе са сопствене кремације. Нико одозго од Тиркета није ни очекивао сувопарни извештај. Човек који је променио југословенско новинарство никада није носио диктафон. Тирке није волео да се смара и пише вести, прави интервјуе или доноси ексклузиву. Хедонистички усмерен дечко из времена сентименталног Београда је укапирао да је много боље да ексклузива постане он сам.

Зато је то што је писао Тирке била револуција. У давно доба, када су харали угледни комитетски новинари, мртвачки озбиљни и загледани у самоуправну вечност, појавио се тип с Дорђола који је писањем о Шекуларцу, шпагети вестернима, вискију и чучавцима поставио основицу југословенског новог журнализма. Преведено на српски, то је значило следеће: чак и ако прича није била тачна, тим боље за причу. Необичним обртима у реченици и увођењем сленга, разбуцао је и исмејао комунистички апологетски стил, који је обавезно подразумевао да си озбиљан ако си невиђени смарач. Тирке је понудио новинарство као уметност у којој се ни из чега направи прича. То је било оно задивљујуће, поготово овде, где такав дар није био усамљен, у култури пребогатој кафанским уметницима држања банке, у којој једнаку вредност имају Мсliћан и два деци белог.

Било је касно када су цензори провалили да, пишући о Шиљи или Џону Вејну, мајстор пише о нама, јер је армија клинаца желела да постану Тирке: да виде голу Миљу Вујановић и живог Че Гевару, да шаљу Ал Гора у Нешвил по сандук вискија.

Када је у Дневном телеграфу писао о језивој несрећи у алексиначким рудницима, подсетио је како се 20 година пре трагедије и сам спустио у ту јаму. Тада је видео да су људи који копају одавно мртви. То није била колумна, већ најбоља кратка прича коју сам прочитао.

Лаку ноћ, мајсторе

Пише: Александар Апостоловски
субота, 24 јануар 2009 16:02

Писао је до последњег дана. Видело се да је уморан од новинарства и свих нас, по азбучном реду, али, да је само давао у штампу празан папир с његовим потписом, људи би куповали новине да би дешифровали ту белину и питали се шта жели да нам поручи. И после његовог одласка, траже се разлози зашто је то учинио баш сада. Ту је кључна тајна његовог тридесетогодишњег револуционарног деловања у српском новинарству: смрт новинара који је презирао вести, постала је вест дана.